lation af en almengyldig forordning afvises, idet en sådan forordning ikke kan sidestilles med en beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

3. Når en tjenestemand anlægger sag, dels med påstand om annullation af en retsakt udstedt af administrationen, dels med påstand om erstatning for den skade, han mener at have lidt som følge af denne retsakt, er påstandene så nært forbundne, at afvisning af annullationspåstanden medfører, at også erstatningspåstanden afvises.

RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
24. marts 1993 *

I sag T-72/92,

Hartwig Benzler, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, La Hulpe (Belgien), ved advokat Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Joseph Griesmar, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation af afgørelser, der er truffet af sagsøgte, samt en påstand om, at sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske skade, som sagsøgeren mener at have lidt,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner og C.P. Briët,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagsfremstilling

1 Sagsøgeren, Hartwig Benzler, er tjenestemand ved Kommissionen. Da han har tjenestested i Bruxelles, får han sin løn udbetalt i belgiske francs. I flere år har Kommissionen i henhold til en af sagsøgeren godkendt transport i hans løn til fordel for det tyske Beamtenheimstättenwerk-BHW (herefter benævnt »BHW«), der yder lån til opførelse og erhvervelse af boliger, hver måned for sagsøgerens regning overført et beløb i tyske mark til BHW. Desuden er der i flere år hver måned for sagsøgerens regning blevet overført en forsikringspræmie til det forsikringsselskab, der har stillet garanti for restbeløbet til BHW for det tilfælde, at låntageren dør, før lånet er tilbagebetalt.

2 Ved skrivelse af 24. februar 1992, benævnt »klage«, henviste sagsøgeren til en økonomisk skade, han har lidt som følge af, at der er blevet anvendt en forkert justeringskoefficient. Han anmodede om at blive holdt skadesløs og om, at der anvendes en højere justeringskoefficient.

3 Den 21. maj 1992 anmodede sagsøgeren lønningskontoret om med øjeblikkelig virkning at overføre en del af hans løn, 20 DM om måneden, til hans konto i Postgiroamt Essen.

4 Ved skrivelse af 25. maj 1992 meddelte direktøren for direktoratet for »rettigheder og pligter — disciplinære spørgsmål og klager« under Kommissionens Generaldirektorat for Personale og Administration, at det var Kommissionens hensigt at undlade at svare formelt på hans »klage« og henlægge skrivelsen, og at klagen følgelig måtte anses for stiltiende afslået den 26. juni 1992.

5 Den 22. juli 1992 indgav sagsøgeren en »klage« over, at der som følge af hans anmodning af 21. maj 1992 blev »fratrukket et unødvendigt stort beløb til overførsler i tyske mark til Tyskland«.

6 Ved skrivelse af 20. august 1992 underrettede en kontorchef i Kommissionens Generaldirektorat for Personale og Administration sagsøgeren om, at Kommissionen anså klagen af 22. juli 1992 for at være identisk med klagen af 24. februar 1992 og gjorde ham opmærksom på, at han indtil den 26. september 1992 kunne anlægge sag ved Retten.

Retsforhandlinger og parternes påstande

7 Sagsøgeren har herefter ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 21. september 1992 anlagt nærværende sag. Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) De af sagsøgte trufne afgørelser annulleres.

2) Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 200 000 BFR for det økonomiske tab, han har lidt.

3) Sagsøgte tilpligtes at betale renter svarende til 8% af det krævede erstatningsbeløb.

4) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

8 Ved processkrift indgivet til Rettens Justitskontor den 23. oktober 1992 har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 1, første afsnit, nedlagt påstand om, at sagen afvises, og har gjort gældende, at stævningen ikke opfylder kravene i procesreglementets artikel 44, og at der ikke har fundet en korrekt administrativ klageprocedure sted. Hvad angår erstatningskravet har Kommissionen anført, at sagsøgeren har medregnet beløb, der er overført på grundlag af beregninger, der ikke kan ændres. Kommissionen har anmodet Retten om at træffe afgørelse om afvisningspåstanden uden at indlede behandlingen af sagens realitet.

9 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

10 Ved processkrift indgivet til Rettens Justitskontor den 21. januar 1993 har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Kommissionens afvisningspåstand forkastes.

Formaliteten

11 Retten skal træffe afgørelse om den således fremførte formalitetsindsigelse på grundlag af betingelserne i procesreglementets artikel 114, stk. 3 og 4. I denne sag

finder Retten dels, at den er blevet tilstrækkeligt oplyst efter gennemgangen af sagens akter, hvorfor der ikke er behov for at indlede den mundtlige forhandling, dels, at den i første række bør behandle den afvisningspåstand, der støttes på en tilsidesættelse af procesreglementets artikel 44.

Parternes argumenter

12 Kommissionen har for det første anført, at sagsøgeren i strid med procesreglementets artikel 44, stk. 1, i stævningen ikke nærmere har angivet, hvilke beslutninger sagen er rettet mod. Kommissionen er ikke klar over, om sagen er rettet mod sagsøgerens lønseddel for juli 1992, der er vedlagt stævningen, eller mod hans lønseddel for januar 1992 eller februar 1992.

13 Med hensyn til erstatningspåstanden er Kommissionen af den opfattelse, at denne bør afvises, idet stævningen ikke indeholder en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Sagsøgeren har ikke påpeget nogen fejl, som kan tilregnes Kommissionen.

14 Over for Kommissionens første anbringende har sagsøgeren anført, at klagen af 24. februar 1992, som blev forkastet ved stiltiende afslag den 26. juni 1992, var rettet mod, at Kommissionen ved de pågældende transaktioner havde anvendt en overførselskurs, der ikke var i overensstemmelse med vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, og som var mindre gunstig end den kurs, der ville gælde, såfremt vedtægten blev anvendt korrekt. Klagen gik ud på, at en allerede truffet afgørelse skulle annulleres, nemlig den del af Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3834/91 af 19. december 1991 om tilpasning med virkning fra den 1. juli 1991 af vederlag og pensioner for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 361, s. 13), hvori der er fastsat en fejlagtig justeringskoefficient. Sagsøgeren er af den opfattelse, at søgsmålets genstand, som er forordning nr. 3834/91, faktisk er angivet i stævningen.

15 Over for Kommissionens andet anbringende har sagsøgeren anført, at han har påvist, at administrationen har begået en fejl ved at anvende en forkert justeringskoefficient. Derfor skal erstatningssagen også antages til realitetsbehandling, og herunder skal de beløb, der er anført på s. 2 i stævningen, inddrages.

Rettens vurdering

16 I procesreglementets artikel 44 er opregnet de betingelser, som en stævning indgivet til Retten skal opfylde. I stk. 6 i denne bestemmelse er der kun åbnet mulighed for berigtigelse af stævningen, hvis den ikke opfylder de krav, der er nævnt i stk. 3, 4 og 5. Derfor medfører en manglende opfyldelse af bestemmelsen i artikel 44, stk. 1, litra c), hvorefter en stævning udtaget i henhold til EØF-statuttens artikel 19 skal indeholde en redegørelse for søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene, at sagen må afvises.

17 Stævningen har følgende ordlyd:

»1. Sagsfremstilling

1) Sagsøgeren henviser til EFT L 361-15 af 31.12.1991 (forordning nr. 3830/91 og nr. 3834/91), som er blevet tilsendt Kommissionens tjenestemænd, og som er blevet meddelt sagsøgeren den 24. februar 1992 (bilag 1).

2) Sagsøgeren har den 22. juli 1992 redegjort for baggrunden for klagen (bilag 2).

3) Desuden har sagsøgeren i klagen af 22. juli 1992 anmodet om, at en del af hans løn, 20 DM om måneden, blev fratrukket (bilag 2a).

4) Sagsøgeren henviser desuden til et dokument fra juli 1992, hvori er angivet de 20 DM, samt til den nærmere redegørelse herfor i vedlagte dokument (bilag 3).

5) Administrationen har i skrivelse af 25. maj 1992, underskrevet af H. Richardson, fastholdt, at klagen ville blive henlagt (bilag 4).

Skrivelsen indeholder et ubegrundet afslag fra administrationens side, og afslaget er i strid med EFT L 361-14 af 31. december 1992, artikel 2, stk. 2.

2. Retlige spørgsmål

1) Sagsøgeren henviser til de punkter, der er redegjort for i bilagene 1,1) til 4).

Af disse grunde, og idet sagsøgeren forbeholder sig ret til at fremføre ethvert andet anbringende, herunder anbringender, der skal undersøges ex officio, indstævner sagsøgeren Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og nedlægger følgende påstande ...« (jf. ovenfor, præmis 7).

18 Det fremgår af stævningen, at hvad angår annullationspåstanden henvises der uden nogen specificering og i ubestemte og uklare vendinger til Kommissionens beslutninger på en sådan måde, at man ikke klart kan se, hvilken beslutning eller hvilke beslutninger — truffet af ansættelsesmyndigheden i forhold til sagsøgeren — sagen angår.

19 Hvad angår annullationspåstanden opfylder stævningen derfor ikke betingelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c).

20 Selv om Retten kunne tage hensyn til, at sagsøgeren i de bemærkninger, han har fremsat vedrørende sagsøgtes afvisningspåstand, har præciseret, at sagen vedrører forordning nr. 3834/91, bemærkes, at en påstand om annullation af en almengyldig forordning ifølge fast retspraksis må afvises, idet en sådan forordning ikke kan sidestilles med en beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt (jf. bl.a. Domstolens dom af 10.11.1981, forenede sager 532/79, 534/79, 567/79, 600/79, 618/79 og 660/79, Amesz mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 2569).

21 Hvad angår påstanden om erstatning for den økonomiske skade, som sagsøgeren hævder at have lidt, følger det af fast praksis, at når der er en nær forbindelse mellem erstatningspåstande og annullationspåstande, der er blevet afvist, afvises erstatningspåstandene ligeledes, især når et erstatningssøgsmål alene har det formål at dække et indtægtstab, som parten ikke ville have haft, hvis han i øvrigt havde fået medhold i annullationspåstanden (jf. bl.a. Rettens dom af 24.1.1991, sag T-27/90, Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 35, præmis 38, og Domstolens heri nævnte praksis).

22 I denne sag har sagsøgeren nedlagt påstand om erstatning for den skade, som angives at være påført ham ved retsstridige akter, der er udstedt af den sagsøgte institution, og som han ligeledes har påstået annulleret, men de er ikke tilstrækkeligt identificeret i stævningen. Retten finder derfor, at da erstatningspåstanden skyldes samme adfærd fra sagsøgtes side som den, der er påberåbt i forbindelse med annullationspåstanden, er der en nær forbindelse med sidstnævnte, og erstatningspåstanden bør derfor også afvises.

23 Desuden og uafhængigt af, om erstatningspåstanden er nært forbundet med annullationspåstanden, kan det ikke af stævningen udledes, hvilken adfærd eller forseelse der vil kunne tilregnes Kommissionen, og som har forvoldt sagsøgeren den økonomiske skade, han mener at have lidt. Sagsøgeren har anslået skaden til 200 000 BFR, men har ikke fremlagt nogen beregning til støtte herfor. Stævningen opfylder

derfor ikke i denne henseende betingelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c).

24 Sagen må herefter afvises, uden at det er nødvendigt at tage stilling til den anden afvisningspåstand, Kommissionen har nedlagt.

Sagens omkostninger

25 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Dog bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og de ansatte i henhold til artikel 88 selv deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part betaler sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 24. marts 1993.

H. Jung — Justitssekretær

C.W. Bellamy — Afdelingsformand